

Саша Нишавић

ЛОВ

ЛЕВА РУКА

Александри Мајновић

Узалуд су биле сузе и јецаји

Везали су ми
Леву руку за столицу
Док прсти не помодре

Зна се ред
Десном се пише
Левом корача

Наједном се побуни
Моја сирота мајка

Преместише ме
У други град и школу

После
Седамдесет лета
Као да видим
Очи мрског учитеља
Почињем да дрхтим

ГАВРАНОВ ХЛЕБ

Оцу

Прате ме гавранови
Преко врлетних страна
Зобљу зоб мојим коњима
Кад зоби нестане
Са њима ћу делити
Земне дарове на небеској трпези
Хлеб са девет кора

ДИВЉЕ КУПИНЕ

У сну ми трну зуби
Враћам се леденој реци
Где је мајка
Рубље белила

Дивљим купинама
Које ничу из суза ближњих

Колевци
У којој је немир мој успаван

Кући које више нема

Кључу којег узалуд тражим
Испод камених плоча

СРЦЕ

Срце си у грумену земље
До којег допире жилица
Великог корена
Који те у трепету листа подиже
Међу лица ближњих
Што их немир ковитла
Док чекају милост господњу

ГЛАС СА ЧАРШИЈЕ

Душку Трифуновићу

Док ти на облачку
Са торбом и штапом
Грабиш преко Романије

Ја зрневљем твоје поезије
Храним алаве голубове

И неће жито родити
И неће бити боље

Једни са длана
Други са рамена
Зобљу твоје златне куршуме

У свеопштој тмуши
Злате се суште честице

Куца срце
Старе цркве

13. септембар 2019, Сарајево

ПРЕ СВИТАЊА

Док ми из очију туга веје
И срце пуца од студени

Попут босог сирочета
Зерица ове душе
У твојој се души греје

Пре гонича и потере
Пре свитања

Црни повез
Преко очију ми навлачиш

Преко залеђене реке преводиш

ЛОВ

Криволовац писком зове
Жарком тетребу
Лажну женку
У сан удева

Из густих шума
Папрати
На пушчану цев
На чистац га мами

У дане гороцвата
Љубавног плеса и поја

Слепом страшћу вођен
Сачмом окупан
На певалишту
Огњени орфеј пада